Ч. 143. Середа 12 липня (29 червня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поединокое число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодинокое число 6 с.

Вісти політичні.

Перед новою сесиєю парляментарною. — Урядове поясненє чорногорскої мобілізациї. — Справа марокканьска.

В суботу дня 8 с. м. відбула ся спільна нарада тіснійшого Народного Комітету і нововибраних парляментарних послів україньского народного (національно-демократичного) сторонництва. На отсій нараді постановлено стреміти до утвореня одноцільної україньско-рускої репрезентациї парляментарної у Відни, зложеної з трох ґруп: галицких послів національно демократичних і радикальних і послів буковиньских. В тій цїли уконституувала ся ґрупа послів національно-демократичного сторонництва, вибираючи головою дра Костя Левицкого, заступником голови дра Теофіля Окуневского і секретарем дра Евгена Левицкого, та уповажнила свою президию поробити вказані заходи в тім напрямі.

В неділю, дня 9 с. м., відбула ся нарада україньских радикальних послів, які рішили утворити окремий партийний клюб і поробити заходи для заложеня загально-україньскої парляментарної орґанїзациї, в якої склад той клюб увійшов би як окрема фракция.

Президент міністрів бар. Ґавч запросив президию б. укр.-руского парляментарного клюбу на нараду в цїли обговореня політичного положеня. В тій нараді, яка має відбути ся в пятницю, 14 с. м. возьмуть участь посли др. Кость Левицкий і др. Теофіль Окуневский.

Перше засїданє „Кола польского“ скликав єго бувший презес п. Лазарский до Відня на 15 с. м. На дневнім порядку вибір президиї.

В будучім парляменті буде три социялістичні клюби: німецкий, ческий і мішаний. До мішаного будуть належати: Поляки, Італїянцї, 1 Українець (п. Вітик) і 1 Румун (п. Ґріґорович). Головою сего мішаного клюбу має стати п. Дашиньский.

Мимо виїзду дра Еппінґера і дра Скарди на лїтний побут угодові переговори не будуть перервані, хоч на разї нїчого нового в них не дїє ся, з виїмком хиба енунциациї п. Крамаржа, що в молодоческім клюбі в Празї назвав становище Чехів взглядом бар. Ґавча вижидаючим. Коли покаже ся, що теперішна правительственна система звертає ся против Чехів, то они будуть єї поборювати з найбільшою рішучостию. Подібно висказали ся і Нїмцї на адресу Чехів: угоди бажають, але не тиснуть на єї заключенє, анї не дадуть себе натискати.

З Цетинія доносять: Супротив розпущених в прасї чуток про мниму мобілїзацию дивізиї в Подґоріцї, котрої мимо не переведено, оголошують з компетентного боку слїдуюче представленє полїтичної ситуациї: Король Николай уживає цїлої своєї поваги в краю, щоби мимо розворушеня, яке огорнуло нарід з причини подій в найблизшім єго сусїдстві від кількох місяцїв, склонити до удержаня спокою. В повазї короля і єго сильної волї удержаня мира є сильна запорука, що з причини подій в Альбанії, о скілько ходить о Чорногору, до війни не прийде. Король оцїнює довірє, яке покладають в нїм держави, як на чиннику, на котрий можуть числити в своїх стремлїнях до осягненя мира. З сеї причини король надїє ся, що держави в признаню трудної ситуациї, в котрій король находить ся взглядом розворушеного народа, найдуть способи, щоби висвободити єго з сеї ситуациї і улекшать єму задачу, яку поставив собі в інтересї мира.

Француский амбасадор в Берлинї Камбон був в Парижи і вертаючи тепер до Берлина, везе з собою порученє свого правительства

---

9)

Істория одної комуни.

(З росийского — І. Н. Потапенка).

(Конець).

Ще більше докучало Ягайлонову особливше уподобанє Кирдяги до непорядку. Недокурки папіросів кидав де попало і тому було їх повно по всїх кутах нашої комнати. Часом лишав недокурки на підставці від склянки, а часто кидав, папіроси на таріль, з котрого що-йно їв росіл. Мав крім того погану привичку плювати на підлогу. Ягайлонову робило ся недобре, коли се бачив, отже вибігав з комнати.

— Також паничик, делїкатний! — говорив тодї Кирдяга з погордою. — От що значить одержати глупе буржуазийне вихованє! Всьо то походить звідси, приятелю, що батько не бив тебе в дитиннім віцї різками! Ах, мої товариші, богато вам треба ще працювати над собою, заки загартуєте ся!

— Говори собі, що хочеш, але то плюте доказує лише, що ти непорядний!—відповідали ми єму.

Кирдяга став ся тодї незрівнаним. Яко натураліст доказував нам із становища фізіольоґії, що чоловік, для порядку власне, повинен відплювувати слину що хвиля, не вяжучи ся нїчим.

— Всї ті приличности видумали дармоїди, лїнюхи для убитя часу. Фізіольоґія не знає нїяких приличностий, знає лише нормальні функциї орґанїзму, котрі повинні відбувати ся без перешкоди і без перерви.

В той спосіб, опираючи ся з одної сторони на політичній економії, з другої сторони на фізіольоґії, з третої покликуючись на те, що його богато бито, а взагалї на підставі своєї безмежної, непереможної безличности, Кирдяга стремів явно до диктатури.

Стало ся то в цьвітни, коли сніг на улицях стопив ся і коли на небі ясніло весняне сонце, котрого лагідні промінї мали благодатний вплив на душу. Прилетїли птиці, ми бачили їх множество на нашім передмістю, де не було високих будинків, анї брукованих улиць, анї що хвиля переїзджаючих повозів, анї того нестерпного міского гамору.

Вчасний прихід весни позволив нам зняти вікна, котрі ми лишили отворені цїлий день, закладаючи їх аж на ніч. Ягайлонов менше тепер жалував ся на дим.

Але коли ми в природі знаходили такі приємні зміни, наша комуна переживала тяжкі хвилї. Ми оба з Федею не могли найти нїякого зарібку. Страшенно нам не вело ся. Ягайлонова стрінуло також щось несподіване. Мати написала до него лист, в котрім згадала про можливість поправи відносин на будуче, але не залучила з невідомої причини тих, звичайно правильно надсиланих сїмох рублів. Інтереси Кирдяги йшли по давному, значить, він нїчого не заробляв і тому не складав до каси анї копійки.

Минули вже два такі дні, що комуна не діставала обіду, лише вдоволяла ся питєм чаю з хлібом.

Тодї власне одного разу Кирдяга вернув до дому незвичайно веселий. Висьпівував на цїлий голос якісь псальми, підсвистував якісь арії, затирав руки а навіть два рази пробував виконати якісь фіґури балетові, що очевидно єму зовсїм не удало ся.

— Що з тобою, Кирдяго? — спитав єго Федя.

— Що зі мною? О, мої товариші! Дізнаєте ся небавком!

Було се цікаве отже ми наставили уха.

— Гм!... Де я був?! — спитав Кирдяга, інтриґуючи нас щораз більше. — Вгадайте, де я був?

Годї було відгадати, де був Кирдяга, а труднїйше здогадати ся, що властиво ввело в такий сьвітлий настрій того дивака. Ми врекли ся відгадувати, а тодї Кирдяга сказав нам:

— Товариші, мої товариші, з лекциї. Ха, ха, ха!

— З лекциї?! — скрикнули ми хором.

— Ха, ха, ха! Уявіть собі, маю лекцию! Єй Богу! І то яку! Не можете собі навіть уявити!

— Ти дістав корепетицию?

— Так. Удїляю лекций одному шибеникови, синови купця. Буду приготовляти того 18-лїтного хлопчика до іспиту на однорічного добровольця! Поміркуйте: В часї шістьох місяців буду мусів перемінити того драба з неука на порядного чоловіка і зате маю діставати по сорок рублів місячно і...

— Сорок рублів місячно? Алеж то сьвітло! — кликнули ми всї, а щира радість засияла на лицях членів комуни.

Під впливом першого враження ми не годні

заявити німецкому канцлерови, що Франция відносить ся не надто прихильно до німецкого кроку. Дальше має заявити, що Росия і Анґлія без порозуміня з Францією не буде порозумівати ся з Німеччиною. Француский дневник „Matin“ пише: „Не будемо розтрясати з Німеччиною ніякої пропозиції, що мала би на ціли заняте якого небудь простору в Марокку, або противила ся інтересам Анґлії. Не заключимо з Німеччиною договору без попередного порозуміня з Льондоном і Петербургом. Коли Німеччина дальше буде вести свою злосливу політику, то незабаром покаже ся, що Франция має до диспозиції зарядженя, що не дуже Німеччині будуть приємні. Підставу до тих неприємних Німеччині диспозиций має Франция правдоподібно в істнованю тайного договору між Францією а мароканьским султаном. Неавтентичний текст сего договору оголошено вже. Франция поручає верховну власть султана і старає ся о відповідні сили для удержаня поваги султана перед бунтуючими ся племенами, а султан поносить кошти сего войска. Франция має давати мароканьскому правительству задатки на удержане войска. Дальше постановлено, що мароканьске правительство буде мати й на будуче вільну руку в заключуваню инших міжнародних договорів, але під услівєм, що вперед буде їх предкладати францускому правительству. Француский державний банк дає на видатки мароканьского правительства 2½ міліона франків кредиту.

Новинки.

Львів, 9 липня 1911.

— Є. Е. п. Намістник др. Михаїл Бобржиньский виїхав вчера в ночи в справах урядових до Відня.

— Величавий привіт Є. Е. Митрополитови гр. Шептицкому з нагоди єго подужаня уладили в неділю рано Русини. Перед митрополичою палатою явило ся коло тисячі народа в сьвяточних одягах як зі Львова так з околиці, а депутация зложена з бливько 40 осіб, що заступали львівскі і провінціональні укр.-рускі товариства, зайшла до палати. До Ексц. Митрополита промовив іменем депутациї пос. др. Евг. Олесницкий в вислові радости з нагоди Єго повороту до здоровля. Ексц. Митрополит глубоко зворушений вийшов на ґанок і привитаний радісними окликами зібраних подякував їм за овацію. Потім промовив до Ексцелєнциї іменем зібраних пос. др. Кость Левицкий, а по єго бесіді зібраний народ відспівав грімке многоліттєтвіє Ексц. Митрополитови. Наконець Впр. Митрополит уділив всім зібраним архієрейского благословенія.

— Нова українська доцентура на львівскім університеті. Минувшої суботи о год. 4-ій відбув ся в університетскій авли габіліїтацийний виклад дра Стефана Томашівского, професора філії академічної гімназиї, на тему: „Босніцка справа в історії Австро-Угорщини“. По сїм професорский збір фільософічного факультету рішив признати прелєґентови veniam legendi в обсягу австрийскої історії з українською викладовою мовою і сю свою ухвалу предложити до затвердженя Міністерству просьвіти.

— Повени у всхідній Галичині і на Буковині. Послідний тиждень зазначив ся в полудневовсхідній части краю і на Буковині великими зливами, в наслідок чого повиливали потоки і ріки. Найбільші повени були на Покутю, де Прут і Черемош з притоками нанесла шкоди на сотки тисяч корон. Повінь ушкодила дороги, мости і зелїзничі шляхи, так що треба було удержати зелїзничий рух на цілім Покутю.

— Монополь сахарини. Австрийске правительство від давна веде вже переговори з угорским правительством в справі сахарини і оба признали потребу законно завести штучне средство солодженя. Утворене отже монополю показало ся їм дуже відповідне. Угорске правительство внесло вже в четвер в соймі начерк закона про такий монополь а австрийске правительство, як зачувати, внесе подібне предложене в найблизшій сесиї державної ради.

— Туча в Підгаєччині. Дня 4 с. м. шаліла страшна градова буря коло Библа в підгаєцкім повіті. До полудня була страшна спека; потім настала велика тишина і з західної сторони виходила чорна хмара. За кілька хвиль зірвав ся нагло страшний вихор. Невдовзї появили ся блиски і громи і почав падати град завбільшки курячого яйця, та повибивав по полях всі збіжа. В хатах не лишила ся ні одна ціла шиба. Одним словом спустошеня є величезні, хоч град тревав всего 5 хвиль. Буря йшла одним широким поясом, що сягав до 1 милї.

— З зелїзниці. Знижені білєти поворотні зі Львова до Ставчан і Любіня великого важні доси в неділї і рим. кат. сьвята тілько до поїзду ч. 2119 (відходить зі Львова о год. 2·15 (2122 (поворот до Львова о 12·45 в ночи) мають від 9 липня с. р. важність у висше згадані дни також до поїзду ч. 2111 (відход. зі Львова о 11·40 в ночи).

З нагоди торжеств, які сего року відбувають ся, а також вистав в Римі, Фльоренциї і Турині, запровадили італїяньскі зелїзниці слїдуючі удогідненя для публики:

були обняти тої справи як слїд і всесторонно, отже наші комуністичні надії оживили ся незвичайно.

— Розуміє ся, що сьвітло! — потвердив Кирдяга. — Але найважнїйше, що я вспів видобути наперед півмісячну пенсию. Ха, ха, ха! Дивіть, як менї кишенї відстають!

— Знаменито! Пишно! Величаво! — кричали всї участники комуни, а перед їх очима почала вже показувати ся перспектива поживного, уріжнородненого обіду.

Кирдяга перейшов ся по комнатї, поспівав ще трохи псальмів, посвистав, але рівночасно весь час кидав уважні погляди по всїх кутах нашого мешканя. Опісля підійшов до стола, на котрім лежав єго тютюн. Зібрав весь тютюн, завинув єго в папір і сховав до кишенї плаща, котрого зовсїм не здіймав. Потім знов розпочав гляданє по кутах і заглянув навіть під ліжко.

— Де моя сорочка? — спитав вкінци. — Якось не бачу єї тут... Була се, що так скажу, одинока моя власність, а тут нагло... може дячиха взяла єї до праня... Ах, ні, ось она — кликнув, знайшовши під кріслом свою сорочку.

Зложив єї старанно, завинув в папір, опісля вложив на голову баранкову шапку, взяв під паху клунок, до руки грубу палицю і сказав:

— Omnia mea mecum porto! *) Ну, товариші, бувайте здорові!

— Кудиш так вибираєш ся — спитав єго Федя.

— Переношу ся...

— Як то переносиш ся?

— Переношу ся, бо я наняв собі вже комнату. Знамените мешканє, кажу вам, на третім поверсї, два кроки від університету... Платити маю дванайцять рублів місячно, очевидно з самоваром...

— Якжеж то Кирдяго?

— Ну, ніби о що ходить властиво?

— А комуна? Отже ти користав з наших гроший, доки нїчого не мав, а як лише дістав лекцию...

— Алеж має ся розуміти, що було би підло з моєї сторони, як би я й дальше хотів користати з ваших гроший...

— Знаєш що... се не совістно!

Кирдяга зітхнув.

— Так, ви в праві. Дїйстно, то несовістно! Однак треба вам знати, що мої погляди змінили ся. Я тепер тої думки, що комуна се інституция пережита. Комуна, бачите, придушує особистість, позбавляє індивідуальности і стає на перешкодї розвиткови та проявам оригінальних сторін характеру, що творять найбільшу окрасу душі а рівночасно підставу всякого поступу... Зрозумійтеж, що коли я думаю в той спосіб, то було би ще більше несовістно з моєї сторони, як би я поступав всупереч моїм поглядам... Розуміє ся само собою, що складаю обовязки скарбника. Будьте здорові, приятелї!

Сказавши ті слова, Кирдяга звернув ся до дверий. Нема сумніву, що ми могли би відповісти дуже богато на ту єго тираду, яка переходила всякі наші дожиданя, але ми були здивовані, приголомшені і прибиті. Лише Федя здобув ся на питанє:

— Чекай но... А моя сорочка? Маєш єї преці на собі...

— Ти не можеш обійти ся без неї? — спитав найдобродушнїйше Кирдяга. — Отже добре, відошлю єї тобі.

Відійшов. Ми гляділи один на другого з таким видом, якби бачили себе перший раз в житю. Весь сьвіт видавав ся нам таким дивним, таким неподібним до того, яким являв ся нам перед хвилею, так нам здавало ся, що побачили єго що-йно надавно. Нїчого вже хиба не можна додати в тій справі.

Ми роздобули трохи гроший і наша комуна животїла ще два тиждні. Потім зайшла нова подія.

Приїхала мати Ягайлонова. Коли повернув від неї вечером, дізнались ми приємну новину, що мати єго дістала невелику спадщину і що завдяки тому наш товариш буде тепер одержувати по трийцять рублів місячної підмоги.

Ми вислухали тої вісти мовчки. Тямили добре, якого розчарованя зазнали ми, коли з радостию витали щастє, яке стрінуло Кирдягу.

Але Ягайлонов сам перервав мовчанку.

— Однак не гадайте, панове, що я вас тепер покину... Нї, нї, буду мешкати з вами і жити по давному... Якби я поступив инакше... Инакше було би несовістно і нечесно...

Збентежив ся дуже і спаленїв. Ягайлонов мав благородне серце, яке ми вміли оцінити. Однак ми бачили самі, що для него, призвичаєного до вигід, виніжненого і слабовитого, наше спартаньске житє було тяжкою пробою. Яким правом мали би ми перешкаджати єму в уладженю скромного, але вигідного житя після єго привичок і в спокійнім занятю математичними студиями? Преці то було би несправедливе. Ягайлонов буде мати означену ренту, а ми були і лишимо ся пролетарами, бідаками, засудженими удержувати ся з припадкового, непевного зарібку.

Тому ми стали горячо намовляти Ягайлонова, щоби від нас відлучив ся і замешкав сам. Довго не хотів на се згодити ся, але в кінци дав ся намовити і тодї сказав до нас:

— Справді той звязаний спосіб житя є невигідний... Коли маю правду сказати, то я натерпів ся богато в тім часї. Однак маю надію, мої панове, що схочете з'їсти зі мною обід і що взагалї будете удавати ся до мене, як вам буде зле...

Того дня ми з'їли знаменитий обід а крім того позичили собі від Ягайлонова пять рублів. Ми лишили ся й дальше добрими приятелями.

Оба з Федею бідували ми ще досить довго, мешкаючи у дячихи. Опустила нам півтора рубля на мешканю, отже ми платили їй лише три рублї. Надійшли іспити. Ми приготовляли ся до них з завзятостию людий, що хотять дістати стипендию і здати іспити з відзначенєм. Дістали вкінци й стипендиї, перенесли ся до середини міста і почали жити по людски. Такий був конець а властиво упадок нашої комуни.

---

*) Латиньска пословица; значить дословно: Всьо моє з собою ношу.

На підставі специяльних білетів зшиткових і леґітимаций отримує ся знижене цін їзди на шляхах італіяньських зелїзниць, а також відповідний опуст при цїнах вступу на вистави, до музеїв, театрів і т. д.

Для вигоди подорожних з Галичини запроваджено продаж таких зшиток і леґітимаций в касах особових на стациях: Підволочиска, Тернопіль, Броди, Львів, Львів-Підзамче, Стрий і Перемишль а також в міскім бюрі ц. к. австрийских зелїзниць у Львові (пасаж Гавсмана) і в бюрі подорожи „Фортуна“ в Перемишли.

Згадані білети і зшитки буде видавати ся по заплаченю припадаючої належитости тим подорожним, котрі викажуть ся білетом їзди до котрої небудь австрийско-італїяньскої стациї граничної.

З днем 15 червня с. р. отворено на шляху Анстетен-Понтафель поміж стациями Наймаркт і Бад Айнед пристанок Гамерль для руху особового і пакункового.

— Мальверзациї в материяловім маґазині в Чернівцях. В Чернівцях довершено на шкоду зелїзничого скарбу великих мальверзаций в материяловім маґазині. Дирекция поліциї перевела арештованя серед зелїзничої служби. Доси арештовано заступника начальника материялового маґазину в Чернівцях і сім функционарів низшої катеґориї зелїзничої служби. В пятницю відступила поліция справу спроневіреня і крадежи маґазинових материялів черновецкому краєвому судови, котрий буде вести дальше слїдство в сїй справі. В кождій хвилї можуть наступити дальші арештованя. Поліция впала на слїд мальверзаций і крадежий, поповнюваних на шкоду зелїзничого скарбу з причини більшої крадежи, яку довершено в остатних днях при пересилцї цини, надісланої з Триесту до Черновець і призначеної для материялового маґазину. Доходженя поліциї відносять ся до розгалуженя сїти ріжних крадежий і мальверзаций. Висота шкоди, котру доси потерпів зелїзничий скарб не дасть ся однак означити, бо ті надужитя діяли ся мабуть від кількох лїт.

— В справі катедри української історії в черновецкім університетї відбуло ся дня 29 м. м. в 5 сали університету віче українських студентів. Предсїдатель віча Ів. Боднарюк, студ. філ., висказав в привітній промові вдоволене з великої участи українського студентства, але з жалем мусів зазначити, що академічний сенат не уважав відповідним вислати свого заступника на віче українських студентів. Реферат виголосив студ. прав Бриндзан. Бесїдник зазначив, що предмет сего віча є вже від многих років важним постулятом українського студентства та що міністерство просьвіти на дотичні мемориали доси не дало ніякої відповіди. Виступаючи зі своїми національними домаганями в німецкім університетї в Чернівцях, ані Румуни ані Українцї не хотять нарушити німецкого характеру того університету. Домаганє українського народу, чисельно в Буковинї найсильнїйшого, щоби заснувати в черновецкім університетї катедру української історії, є зовсім оправдане, бо число українських студентів в тім університетї переходить вже далеко дві сотки, а число те безнастанно буде зростати, бо три ґімназиї будуть доставляти сильного приросту. А хотяй буковиньські Українцї крім двох утраквістичних ґімназий мають одну чисто українську, все таки українська молодіж в часї своїх студий не має ані разу нагоди пізнати історію свого народу докладно і систематично. Українське студентсво симпатизує з дотичними домаганями Румунів, однак мусить домагати ся, щоби передовсїм єго домаганє було заспокоєне. Тому обовязком української інтелїґенциї, головно українських послів поперти як слїд домаганє українського студенства і довести єго до успішного кінця. Бесїдник поставив відповідні три резолюциї, котрі по оживленій дискусиї одноголосно принято.

Телеґрами.

Відень 11 липня. „Narodni Listy“ доносять з Відня, що конференциї бар. Ґавча з провідниками сторонництв будуть дотикати не лише парляментарної сесиї, але й справи чеського сойму і запоруки спокійного ходу нарад для моравского сойму.

Відень 11 липня. Скликаний на 13 серпня з'їзд християньско-суспільних робітників відбуде ся дня 8 вересня.

Париж 11 липня. Як здаєть ся, французско-німецкі переговори будуть мати спокійний хід і справа марокканьска буде полагоджена користно для обох сторін.

Рим 11 липня. Палата послів роз'їхала ся на лїтні ферії.

Прага 11 липня. „Nar. Listy“ кажуть, що вибір назначеного німецкими сторонництвами на президента посла Сильвестра дуже непевний, бо як християньско-суспільники так і Чехи противні єго виборови.

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цїкава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до кидання і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі св. Юра і по довгих пригодах в падорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гро незвичайно складна і вправляє знаменито думане і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбуджене патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, як другі в сьвіті,
Засияли у просьвітї,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·45, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, **9·00**.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·15. 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави руской (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: Адам Крехевецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).